

KOŘENY.

Aut. Nečas.

Prastarými schody, nekonečné dlouhými a točnými, které vedou ze zadní strany petřínské dohů na Malou Stranu k paláci Lobkovicovu a Vlašské ulici, sestupoval Václav Buchar, úředník na pensii, dolů. Byl vlažný večer a z dole, z obou břehů vltavských hláholily zvony. Shora z Hradčan, z dole z Malé Strany i ze Starého Města. Buchar, Malostranský, je rozeznaval dle hlasů. Už se stmívalo, stíny večera jako temná opona nad krásným jevištěm se snášely na petřínské stráně, obkřívaly Hradčany i Strahov, i dole Vltavu a její kotlinu. Buchar kráčel v zamyšlení i zastavil kroky a postál. Měl zvláštní pocity. Ještě večer byl v úřadě, u svého stolu, dnes už ne. Dnes je první den v pensii. Jak se na to těšil, až jinak byl úředník zorný a pracovitý. A dnes, když ráno se probudil, první myšlénka zase byla kancelář. A když si uvědomil, že tam už nepůjde, že tam u jeho stolu sedí někdo jiný, že tam už nepatří a nemá ani práva si tam sednouti, pojala ho jakási tesknost a prázdnota, která ho stírnala celý den. V těch myšlénkách, jak sestupoval dolů, ani nepozoroval skoro, že je dole u Vlašské ulice u Lobkovicova paláce. Když si to uvědomil, napadlo ho, aby udělal na rozloučenou návštěvu Jeho Jasnosti knížeti pánu Lobkovicovi. Tím pádem Lobkovicovi vinárně hned pod palácem. Vešel tam. Vinárna byla skoro prázdna, jen u jednoho stolu seděla nějaká společnost. Asi přespolní, z venkova. Buchar u sedl a poručil si večer a láhev vína.

"Tak tedy," šeptal si, "na rozloučenou s Prahou!" Buchar totiž si umíňoval po celou dobu svého úřadování, až půjde do pensie, že se vrátí domů do rodné vsi. Měl tam bratra, u kterého může bydlet, všechno pohodil bude mít "strýček z Prahy", jak mu říkali i psávali. Buchar byl skoro od jinošských let v Praze a Malá Strana se mu stala druhým domovem. Ale za ta dlouhá léta nevyzpytl se jako venkovský člověk. Vzpomínal na svou rodinu ves v Podkrkonoší a občas, o dovolené i když jinak bylo možno, tam zajížděl. A pevně byl odhodlán v Praze že kosti nesloží. Ne, že by ji neměl rád. Miloval ji, zejména v mladších letech a zejména Malou Stranu. A jak stárnul, přibývalo touhy po domovském rodném kraji, po jeho klidu. Představoval si živé, jaký tam klidný život povede, jak bude jeho poslední část života tichá, věnována jen radostem z domova. Na to všechno teď myslel v tichém sešereném koutku vinárny, kde nebyli nikdo než on a ti venkovští. Čtil jakousi stísněnost při pomýšlení, že se jeho život teď dělí, že stanul na hranici dvou světů. Těšil se domů, ale při tom cítil, že přece jen to loučení s Prahou nebude jen tak lehké a bezbolestné. Společnost u stolu mluvila nyní hlasitěji a protože tam skoro nikdo nebyl, bylo slyšet každé slovo. Hlučný hlas povídal: "U nás v Lišicích je to zrovna tak —"

Jak zaslechl slovo Lišic a ten hlas, který je přinesl, Buchar všecek oživil. Znal obě, Lišice, svou rodnou ves, i ten hlas. Ten patřil statkáři Patočkovu, kterému Buchar, protože seděl obrácen zády, neviděl do tváře. Teď po poznal podle hlasu i toho, co povídal. — Vstal a šel k němu. "Kde pak se tu bereš, Patočko?" Ten se rychle a radostně vymrštil ze židle a už potřásl Patočkovu rukou: "Pro pána krále, Buchar. Co pak děláš?" "Chystám se ven —"

kanafasové, pruhované peřiny, na domácí selaský chléb, poetivě málo a mléko!" Patočka se tomu horování usmíval a kýval nějak záhadně hlavou. "Ty se tomu směješ?" řekl Buchar zřejmě tím zaražen. "Tomu ne, něčemu jinému!" "A čemu?" "Inu, náhodě, divné náhodě. — Na mou duši je to podivná náhoda tohle to!" "O jaké náhodě to mluvíš?" "To je tak, jako když se potkají dva vlaky. Jeden odtamtud, druhý tam!" Buchar se díval na Patočku, nemoha pochopiti. A ten jal se vykládati: "To je opravdu divná věc. — Ty utíkáš z Prahy na venek, protože tě Praha unavila. A já zas utíkám z venkova do Prahy."

"Jak to?" Patočka, pořád se usmíval při tom a pokračoval pak ve vypravování: "Pronajal jsem statek i cihelnu a stěhuji se do Prahy. Tak jsme si se ženou vždycky říkali, že až se přiblíží stáří půjdeme do Prahy, užiti klidného a příjemného života. A tak jsme tady, večer jsme se nastěhovali. Taky k vůli synům. Studují oba dva na technice, bude líp, budou-li hezky s námi a my s nimi!" "To je dobré," divil se zcela a opravdově Buchar. "A jak, nebylo ti za těžko se s tím loučiti?" Patočka zamžikal očima. "Ba, kamaráde, nebylo to lehké. Nepředstavoval jsem si to tak. Vždycky jsem myslel, jak se mně ulehčí, když tu starost a lopotu shodím, jak radostně se budeme vypravovat pryč. Ale když k tomu došlo, bylo mně přece jen divně a žena, ta dokonce plakala jako dítě. A mně bylo také nepříjemně. Když jsem si vyšel následně do svých polí, bylo mně, jako by ze všech stran mě cosi obklopovalo. Tady dědek, tady táta se lopotili, hospodářili — já sám tři deťky let. Bylo mně divně, podivně. Každá brázdka jako by na mne volala: "Nevděčníku!"

A když už — to bylo už k večeru a křepečky začaly tlouci — jsem odešel, ohlédl jsem se zpět, a viděl jsem, jak všechno za mnou se tratí v mlhách přicházející noci, tu zdálo se mně, jako by se všech stran na mne všechno volalo: "Vrat se k nám, vrat!" Patočka se při tom odmlčel. — Bylo vidět, že je tou vzpomínkou dojat. Ale jen chvíli, hned pozvedl pohárek a přitukl: "Ale teď už jsme tady a ty na odchodu zase k nám. Ať ještě dlouho žijeme a užijeme klidného podvečera života!" Skleničky zazvonily, přátelé si přitukli a připili. Později už večer, později než byl Buchar jindy vykládal, se zvedli a vyšli ven, kde je přijala vlažná, hvězdnatá jarní noc. U malostranských uličkách bylo ticho a přátelé se loučili. — Patočka krácel k svému pražskému bytu, kde měl po své spatření Buchar k svému malostranskému mládežnickému útulku, kde spí dnes naposledy. Zítřka už se bude ukládat na lože v Lišicích, ve vyhlášené světničce, do pruhovaných, kanafasových dřenů a lehký včtřík ze zahrady ho bude usnávat, jako před dávnými a dávnými lety, kdy ho tam usnávala zlatá, bezstarostná mládež.

II. Nad Prahou skláněl se krásný jarní večer. A zase zvony hláholily výšným svým hlasem, zpívající večerní píseň. Všechny, ty nahle na Hradčanech i dole na obou březích vltavských, malostranské i staroměstské. Stíny večera už vystupovaly a obkřívaly věže i štíty pražské do půvabného roucha a jemné mlhoviny, ve které jejích obrysy vypadají vždycky tak půvabně a pohádkově. Od Petřína dolů po prastarých a nekonečných schodech sněrem k Malé Straně sestupoval pensista Buchar. Bylo to tak asi v té době jako loni, když se tady při hláholu pražských zvonů loučil s Prahou. A zase tak, jako tehda, krácel pomalu, v myšlénkách cele zaboven, chvílemi zastavuje krok. Vzpomínal si, jak tenkrát mu bylo nevolno, jak ten první dlouho čekavý den pensisty mu připadal pustý a prázdny. A jak tenkrát ho chytla touha po domácním rodném kraji, utělet tam žiti pokojný život. I na to vzpomínal, jak mu bylo nevolno tehda při myšlénce, že

se už nevrátí do kanceláře, že tam už není místo pro něj, tam že už nepatří, ba nemá ani práva přijíti tam, leda jako každá jiná strana. Tenkrát ho ta myšlénka chytla den za den, ale za chvíli ji potlačil živou krásnou představou, zítřka že už se přiblíží dlouho čekavý den, kdy na vždy pozdraví rodný kraj, kam si pojedou na trvalo odpočinout. To bylo před rokem. A dnes tu stojí zas. Nedalo mu, nemohl odolat. Zastesklo se mu přece jen po ní, po Praze, zejména po Malé Straně, po hláholu večerních pražských zvonů, jejich hudba tak krásně dojmá a chytá za srdce. Pociťoval daleko tím více tam na venku, že přece jen přilíží už srostl s Prahou, tam že jsou jeho kořeny, které za ta léta přece jen pevně zapustily do půdy. Tu pociťoval zejména vždycky v podvečer. A v duchu si představoval, jak v Praze je přece jen jinak, v srdci rostla touha zas takový večer tam jednou ztráviti. Postavit se tak nad Malou Stranu na večer a poslouchat, co si povídají pražské zvony, jak zpívají večerní ukolébavku krásnému městu, které však té ukolébavky nedbá a neusíná a žije a bdí dále.

Tak o tom přemýšlel a uskutečnil. Zajel si do Prahy a teď stojí tady, právě tak, jak si to představoval, že bude krásný vlažný večer, jemná mlha že bude se snášeti dolů a jako sen se objeví obraz, který tisíckrát viděný nikdy neunaví, že ucho zaslechne koncert zvonů, který tisíckrát slychaný vždy znovu a znovu oblažuje i rozehřívá. Jak tu stál, v myšlénkách, někdo vedle něho sestupoval dolů. Obrátil se spatřil Patočka, který byl neměně překvapen tímto setkáním než Buchar. Oba přátelé překvapení si potřásli rukama.

"Kam pak jdeš?" otázal se konečně Buchar, když se vzpamatoval z prvního překvapení. "Tady k Lobkovicům na sklenku vína pod večer," odpovídal Patočka a dodal otázku: "A kde že tady ty se bereš?" "Přišel jsem se podívat na Prahu," odpovídal Buchar a aby něco ještě řekl, pravil: "Zrovna teď jsem si myslel na tebe, co děláš, ty Pražáku!"

Patočka se zasmál: "A co ty, venkovane?" Na to slovo "venkovane" položil též ironický důraz a přízvuk jako Buchar na "pražáka". Oba se dali do smíchu, ale nějak stísněného. Byli oba dojatí. Najednou Patočka povídal: "Víš, abych ti řekl pravdu, já se loučím tady s Prahou."

"Aj!" Ve výkřiku Bucharově bylo znáti lehký údiv. Ale hned ho napadlo, že snad jen na čas se Patočka loučí. "Kam pak pojedíš?" otázal se ho. "No, kam jinam, než k nám do Lišic. Musí tam být krásně teď z jara, co?"

"Překrásně. Všechno bílé květem, vůně plný vzduch. Ale," dodal jaksi významně Buchar, "Praha je z jara taky krásná!" "Je, je — ale co to platno, jako je to není to naše jaro jako na venkově. To je jináč!"

"A na jak dlouho tam jedeš?" otázal se Buchar. "Na dobro, milánku, na dobro. Už se na to těším jako malé dítě, věř mně!" "Na dobro?" opakoval Buchar, jako by nechtěl věřit a zavrtěl hlavou v údivu. "Ano, na vždy!" dotvrdil Patočka a dal se volně do kroku dolů k Vlašské ulici a k staré vinárně pod Lobkovicovým palácem. Buchar krácel vedle něho. To už bylo šero, když stáli před vinárnou.

"Poď, ať si tukneme na shledání!" pobízel Patočka a krácel napřed do klenuté místnosti. Když ušedli a nalihi vína, povídal Buchar: "Tak ty jsi se rozmyslel a stěhuješ se zase ven. A co tam budeš dělat?" "Hospodářit!" "Vždyť to máš pronajato!" "Mám, mám. Ale nájemce mně psal, že jako měl byl velmi vděčen, kdybych ho propustil ze závazku. Stěnu přý a jeho žena přý taky nemějí nezábravějí! A mně to přišlo vhod!"

"Slyšel jsem," přivěděl Buchar, "že je nějaký darebný. Taky to je na něm vidět!" "A co nového v Lišicích?" vyvolal Patočka. "Nic zvláštního. Ale co tak

najednou jsi se utřhl. Tak jsi se těšil na Prahu!" "Těšil, těšil, hochu, ale přelhal jsem sám sebe. Musím říci, že jsem se brzy toho nasytil. Nic to není platno, naše kořeny jsou jinde, jsou v naší venkovské půdě. Přesadil-li nás jinam, živoříme, sehneme, teskníme a vadneme, jako strom, který má sřáté kořeny."

Buchar pokyvoval hlavou. "A co synové?" optal se náhle. "K vůli těm jste chtěli hlavně." "No víš, Karel bude letos hotov. O toho jsem měl největší starost, trochu lehké zboží. Ale přeplul to dobře. A o Jindru se nebojím, to je tichý, pilný hoch, samá kniha, nic do světa. A tak se zase těším už ven k nám. Přišlo mně to psaní nájemce jako na zavolanou. Víš, upřímně řečeno, Praha není pro mne. Ale ještě méně pro mou ženu. Mně se po našem kraji stýskalo, ale ona byla z toho zrovna nemocná, častá až plakala. Myslel jsem s počátku, že to přejde, že to je jen přehánka. Ale viděl jsem a vidím, že je to hlubší."

"Kořeny!" podotkl Buchar, "jak jsi to dobře řekl, kořeny!" "Ano, hochu, kořeny! To není nic platno!" Patočka se napil, oči mu svítily a tváře se rděly pěknou, slunnou náladou. Vypravoval, jak se těší, zase on, ale nejvíce žena, jak budou hospodář "nas. Buchar naslechnal tiše — někud zamlekl.

Najednou Patočka prohodil: "A víš, nač se těším nejvíce?" Buchar na něj tázavě pohlédl, v očích máje otázek. "Na to, že s tam také ty — to bude hezké. Denně se budeme scházet, chodit spolu, besedovat —"

Buchar zavrtěl hlavou, tvář se mu znatelně zarděla v rozpacích. Patočka to zpozoroval. "Co tomu říkáš?"

"Že to nebude —" zakoktal najednou Buchar. "Víš," koktal čím dále rozpačtější, "já zase utíkám zpátky do Prahy. Nic to není platno, už jsem tu přilíží —"

"Zapustil kořeny," zasmál se Patočka. "Škoda —" dodal. "Ale nezlíbíš se?" otázal se Buchar. "Děťno, jako já se vracím k svým kořenům. Na zdraví jim, ať ty kořeny ještě dlouho vydrží!" Oba přítukli si a připili. Poseděli dost dlouho a bylo už hodně pozdě, když stanuli v tiché malostranské ulici a loučili se. Každý pak šel jinou stranou. Buchar k svému bývalému bytu, aspoň se podívat do oken... A Patočka do svého bytu, aby se vyspal v něm naposledy. Ale to spalo už jen tělo, duše už byla v Lišicích.

Chcete se naučiti anglicky za tři měsíce? Objednejte si u nás učebnici profesora Zmrhala:

'Anglicky snadno' Pouze 50c. poštou 55c POKROK PUBLISHING CO., 1417-19 So. 13. Str., Omaha, Neb.

Dr. B. DIENSTBIER český zubní lékař Pokoj č. 715 City National Bank (10. a Harney ulice) TEL. DOUGLAS 5294 Res. 1918 S. 14. St. Tel. Doug 4605 Čtenoucí od 2 h. dop. do 3 h. odp. Večer dle ujednání. 1017



R. Kliment & K. Vlček — vlastní — obchod hudebními nástroji v č. 1937 So. 13. St., OMAHA. Správky všech hudebních nástrojů vykonávány důkladně a levně. Těm, kdo přijíždějí veni posloužit do domu hudebního příslušníků a živých rodinných a spřízněných sňatků. Dotazům a objednávkám z venkova vřadujeme zvláštní pozornost.

THE MERCHANTS NATIONAL BANK OF OMAHA, NEBR. UNITED STATES DEPOSITORY Capital \$500,000.00. Surplus and profits, \$700,000.00. The Merchants National Banka otevřela spořitelni oddělení a bude platiti na uložené peníze 3 procenta úroku ročně. Chceme s vámi obchodovat. 2775 LUTHER DRAKE, President. FRANK T. HAMILTON, Vice-President. FRED P. HAMILTON, Cashier. B. H. MEILE, Ass't. Cashier. C. B. DUGDALE, Ass't. Cashier.

HULSE & RIEPEN 16. a Jones ul. Pohrobčníci a Balsamovači. Veškerá naše obsluha jest prvé třídy a spolehlivá. Rakve prodáváme za poměrně levné ceny. Za uspokojení ručime. Neopomente místo.—15f

FRANK YUN vlastní čistě a bojně zasožený roznický a uzenářský obchod V ČÍSLE 2206 JIŽ. 16., OMAHA. Bohatý výběr čerstvého masa, nejlepší jakosti a za ceny nejlevnější. Veškeré výrobky uzenářské těší se té nejlepší jakosti. Objednávky možno učiniti telefonem: Douglas 3422.

Pozor! Pozor! Buďte bedlivými, když opouštíte káru a neobcházejte jí nikdy zadem, dokud jste se dříve neprosvědčili, že nejede jiná kára opácným směrem. Neoposornost může snadno býti příčinou vážné nehody. Pomozte nám svým počkáním, zabránit možnému případu neštěstí.

Omaha & Council Bluffs Street R. R. Co.

Nejlépeším místem k nakupování stavebního dříví, jest česká dřevařská ohrada. Chicago Lumber Co., na 14. a Marcy ul., Omaha, Neb. 401f. Čestí prodávací Vás vždy ochotně a vzorně obslouží.

DOBŘE PIVO JEST ZNAMENITÝ LÉK FREMONT BREWING CO. FREMONT, NEBRASKA. vyrábí a lahveje Plzeňské pivo. Co se týče chuti a jakosti, jest nejlépeší importovanému. Součástí tohoto piva, nejlepší slad, dělán z nejlepšího ječmene v našem pivovaru a pravý český žatecký chmel jest používán. Obsahuje 3 procenta líhu a jest doporučován mnohými lékaři. Cheete-li sobě pochutnati, objednejte sobě jednu bednu.

3 IN ONE OILS. CLEANERS. POLISHES. PREVENTS RUST. 3-IN-ONE is a light, pure oil compound that never gums. 3-in-One lubricates perfectly sewing machines, typewriters, bicycles, clocks, guns, lawnmowers—everything that ever needs oiling in your home or office. No grease. No acid. A little 3-in-One on a soft cloth cleans and polishes perfectly all veneered or varnished furniture and woodwork. Sprinkled on a yard of black cheesecloth it makes an ideal Dustless Dusting Cloth. 3-in-One absolutely prevents rust on gun barrels, auto fixtures, bath room fixtures, gas ranges, everything metal, indoors or out, in any climate. It sinks into the unseen metal pores and forms a protecting "overcoat" which stays on. Free—3-in-One—Free. Write today for generous free bottle and the 3-in-One Dictionary of hundreds of uses. 3-in-One is sold in all good stores in 3-ounce bottles: 10c (1 oz.), 25c (3 oz.), 50c (5 oz., 1/2 pint). Also in new patented Handy Oil Can, 25c (3/4 oz.). 3-IN-ONE OIL COMPANY 62 U. S. Boulevard New York City

Lee-Glass-Androsen Hardware Co. PRODÁVÁ VE VELKÉM. Uložení, vyrábění a lakování plechových nádob. — Čištění plech, leštění plech a kovové zboží. — Ostnatý drát, kbelíky, nožičky, nožičky, střílné šrouby, záboje a sportovní zboží všech druhů. 9th and Harney Streets. OMAHA, NEBRASKA.